

Moed om jezelf te zijn (verklondiging 9 juni, overstapviering)
Gemeente van Jezus Messias
Welkom mensen van de weg die Jezus is gegaan.

Moed; dat is het thema dat de kinderen voor deze overstapviering hebben gekozen. Moed om jezelf te zijn. Bijzonder dat jullie: Anne-Fleur, Jochem en Laura, dit als onderwerp hebben gekozen. Je denkt eerder aan onderwerpen als: 'wat wil ik later worden?', of: 'Hoe word ik een topsporter?', of een thema als 'Je beste vriend of vriendin'. Moed is een mooi onderwerp. Want de wereld vraagt om moedige mensen. Het vaagt ook moed om te zeggen dat je naar een kerk gaat of gelooft. Ook dat hoort bij jezelf durven zijn.

Tijdens gesprekken in de basiscatechese met Loes en Hester spraken jullie erover dat het best spannend is om straks naar een nieuwe, veel grotere school ta gaan. Hoe vindt je daar de weg? Hoe maak je nieuwe vrienden of vriendinnen? Een nieuwe route leren fietsen. Je oude school losalten. Nie langer ben je de grootste, maar begin je weer van begin af aan: als de jongste. Daar is best moed voor nodig. Moed om een nieuwe fase in te gaan. Een nieuwe stap in je leven.

Jullie vonden steun in bijbel verhalen als die over de profeet Jona. Hij ging toch maar naar Ninevé, terwijl hij dat heel spannend vond. En natuurlijk geeft het verhaal van David die de reus Goliath, een reus die staat voor alles wat spannend is, gewoon verslaat. Noach bouwt een boot terwijl iedereen hem voor gek verklaart. Je gaat toch geen boot bouwen op het droge? Moed hebben o jezelf te zijn. Vertrouwen hebben dat God bij je is. Hoe je weg ook zal gaan.

Ik was pas bij een groep jongeren die spraken over: 'moedig zijn'. Een soort 'Meeting' maar dan in een kerk in Zwitserland, een kerk waar ik een paar weken heb gewerkt. De plek leek wel een beetje op de 'Meeting'. Het was een ruimte onder een kerk, met de bekende afgedankte banken van gemeenteleden. Tafeltennis, voetbalspel. Oud kleed op de vloer. Tijdens het gesprek over 'moedig zijn', liet Claudia een ketting met kruisje zien dat ze altijd om had. Ze vertelde dat wat voor kleren ze ook aan had, hoe modern of hip ook, ze er altijd vragen over kreeg. 'ga jij naar de kerk dan? Geloof jij?'. Een vriendin van haar die ook een kruisje om had vertelde dat ze dit herkende. Claudia vertelde verder dat als andere jongeren haar niet serieus namen ze hen gewoon links liet liggen. 'Je moet gewoon je zelf durven zijn. Moed dat moet.' Ik vond dat wel knap van haar.

Ook boeiend was Andreas, de jeugd en jongerenwerker van de kerk daar. Hij leidde het gesprek. Stoere vent, strak lijf. Hij was naast zijn werk in de kerk ook fitnessinstructeur. Vandaar. Op zijn armen had hij allerlei tatoeages. Ze vertelden een heel verhaal. In een persoonlijk gesprek dat ik later met hem had, vertelde hij daarover. Hij had een hele omkeer in zijn even meegemaakt en dat liet hij via zijn tatoeages zien. Op zijn linkerarm een wirwar van rozen; het leven is vol liefde als je maar zoekt en zijn rechterarm: een afbeelding van Christus en op zijn vingers een alfa en omega en een vis. Teken van Christus. Hij was tot geloof gekomen en dat liet hij op deze manier graag zien. Tijdens zijn lessen als fitnessstrainer kreeg hij er vaak vragen over. 'Mooie aanleiding tot gesprek', zei Andreas. Wat je hier ook van vindt, het deed me wel wat. Hoe moedig ben ik als predikant om mijn geloof te laten zien? Wat betekent het om Christus na te volgen? Hoe moedig ben ik om mezelf te zijn? Het gesprek met de jongeren en het nagesprek met Andreas heeft me flink aan het denken gezet.

Moedig zijn. In het tonen van je talenten, je karakter, je geloof. Misschien als ik 40 jaar jonger was geweest, nog een super-strakke huid, dan had ik wellicht een tattoo met een kruisje durven zetten. Als een moderne hipster. Misschien nog iets voor onze jeugd en jongerenwerkster? Ik weet zeker Lisette, dat wanneer je een tattoo met Christus wil overwegen, de diaconie best de kosten wil betalen. Maar ook voor jou geldt: wees vooral jezelf.

Moed om jezelf te zijn. Dit geldt ook voor Christus. Als je zijn leven volt, dan is de weg die Hij is gegaan een moedige weg. Het is jammer dat we geen interview van Hem hebben waarin Hij hierover spreekt, maar ik vermoed dat het Hem ook moed heeft gekost om voor zijn eigen leven te kiezen. Dit begint als Jezus 12 jaar is en zonder overleg met zijn ouders naar de tempel in Jeruzalem gaat om daar met mensen over het geloof te spreken. Een soort 'overtap moment' in zijn leven. Een keuzemoment om zichzelf te zijn. 'Wat moed, dat moet', zozegd. Als zijn ouders boos op Hem zijn omdat Hij zonder overleg naar de tempel is gegaan dan zegt hij dit ook met zoveel woorden. 'Waarom ben je me gaan zoeken? Ik moet toch mijn eigen weg, de weg van mijn Vader gaan?'

Ook later, als Jezus in gesprek gaat over de uitleg van de bijbel, dan neemt hij geen blad voor de mond. Als Jezus vindt dat de schiftgeleerden, zeg maar de predikanten, de bijbel niet goed uitleggen dan is Hij moedig genoeg om dit te vertellen.

'Je moet goed zorgen voor de armen en de mensen zonder thuis', daar gaat het om. Het is moedig van Jezus dat Hij naar Jeruzalem afreist om daar gevangen genomen te worden.

Als een 'dissidente Navalny' je laten opsluiten, terwijl je weet dat dit slecht gaat aflopen. Hoe moedig zijn wij, als gemeente van Christus, als navolgers van Hem die de weg van recht is gegaan? Er mag best een onsje meer moed bij.

Het is onze opdracht om onze eigen weg te gaan. Nu zetten jullie, Annefleur, Jochem en Laura, weer een nieuwe stap in jullie levensweg. Weer een stap in jezelf zijn. Daar heb je lef voor nodig. Lef is trouwens het Hebreeuwse woord voor moed. Mensen met lef. Zo zou je christenen ook kunnen noemen.

Moedig zijn. Ik heb geleerd van de gesprekken met de jongeren in Zwitserland, met Andreas en anderen, dat je je eigen weg moet gaan. Je hoeft je niet voor je geloof te schamen. Wees jezelf. En wees vooral ook op je eigen wijze christen of predikant. Je moet vooral predikant zijn op je eigen manier. Wat mensen ook van je vinden, je moet je eigen weg gaan. Moed dat moet.

Ook de gemeente van Christus zou in Godsnaam wel eens wat moediger mogen zijn. Moed om zich uit te spreken wanneer vluchtelingen geen plaats meer krijgen. Moed om zich uit te spreken wanneer er voor jongeren die depressief zijn geen opvangplekken zijn.

Hoe moedig ben ik? Als gelovige, als predikant? Even terug naar het begin van de verkondiging. Toen ik belijdenis deed kreeg ik van mijn broer een kruisje aan een ketting. Jaren heb ik deze omgehad. Ik ben het verloren. Ik denk dat ik een nieuwe ga kopen. Een tattoo is toch wat te veel van het goede voor mij.

Moge het zijn

Jeroen Jeroense

5 juni 2024